

לא רואה? כאילו מכתחשמל באוויר. הילדים ועלמים מהרחבה...

הסימטות, צועקים זה לזה, וחוסמים את מישעולי הכפר באבנים גדולות, שהיו מוכי נות בערימות בכל מיני מקומות אסטרטגיים. בידיהם היו אבנים, להטלה, וכמה מהם רצו עם מקלעות מטוטלת, חבלים קצרים שבק צותם אבן קשורה. זה טוב לטווחים גדולים.

צעירי הכפר, הבחורים הנשואים, מי שיר צאים לעבודה מעבר לקו הירוק ככל שהמצב, הכרוזים והצבא מרשים להם, עמדו בקצה הרחבה, והשקיפו על הצבא המתקרב. המבוגרים עמדו ליד האוטובוסים שהגיעו לרחבת בית הספר, כדי לחסוך את ההליכה המתישה ברגל. הנשים עמדו בפתחי הבתים, דוממות וחוששות. המיפגש הגיע במילא לסימו הטבעי, ועריייהגליל האורחים, כמו פעיליהשלום היהודים, עלו לאוטובוסים. הכוונה, הסתבר לי, היתה לדבר בדרך החוצה עם הצבא, ולהמשיך למחנה דהיישה.

אלא שהאוטובוסים לא זזו. נערי הכפר חסמו את הדרך לא רק בפני מכוניות הצבא, אלא גם לאוטובוסים עם האורחים שנקלעו לצד הזה של האינתיפאדה. כמה עשרות מטרים לפני האוטובוס הראשון, באמצע הרחוב הצר של הכפר, היה גוש של נערים שורקו אבנים לכיוונים לאימוגדרים. את הצבא עוד לא ראיתי, ולכן ירדתי מהאר טובוס. ונכנסתי לתוך נערי האינתיפאדה, כדי לראות מקרוב על מה כל הרעש. ואז ראיתי אותם, מנקודתהמבט של נערי נחלין. פחדתי.

שני טורים, משני צידי הרחוב, בידיהם נשק, ועל הפנים קסדה עם מגדעיניים מפלסטיק, כמו קסדות רוכביהאופנוע. הם נעו קדימה במהירות, וקנייהרוכים הטעונים היו מופנים קדימה, אלי. ואז התחילו היריות. יריות בודדות, כאלה שירורים כאשר מכוונים היטב. אולי הם כיוונו לאוויר, אבל השריקות היו קרובות, מעל הראש, ובתוך המהומה בקו הקידמי של לוחמי האינתיפאדה גם לא התכוונתי לברוק. הסתובבתי לכיוון האוטובוסים, כמרוצה, יחד עם בנינחלין

מרכז נחלין: חייל גוער בדראושה (מימין), ובמיעארי (משמאל). הרבה פציעות הן פציעות נב. הכדורים נכנסים דרך הגבו

מצליח לזהות את הנקודות הקטנות, ואני יכול לעקוב אחרי הטקטיקה של הצבא, המכת את הכפר ועולה עליו משני כיוונים שונים. "תגיד לו", אומר פאיו, ומצביע על קבוצת האנשים המרוחקת, שבמרכזה אומר עכשיו דראושה את דבריו, "שידבר איתם". העיניים של פאיו נואשות, והוא מתחנן למנוע ירי, ואני, שלא מבין על מה הוא מדבר, לוקח איתי את פאיו, מפלס דרך בתוך עיגולי האנשים, ומפגיש את פאיו עם דראושה. הוא

מטר וחצי, אבל איש אינו אומר מילה, בעיקר כאשר הדרך מתמשכת מאוד, מפני שמישהו מוביל את כולם ברגל לצד השני של הכפר, אל רחבת בית הספר העלוב והקטן, כדי שאפשר יהיה לערוך התכנסות מסודרת. אם הצבא היה מטרטט אותנו ככה, כבר היינו צועקים עד השמיים, אומר אחד המשתתפים בסיוור, ערבי ישראלי כסוף-שיער מנצרת, המוחה את הזיעה ומחייך. התרגשות: פייצל אליחוסייני מגיע, וזוכה בכבוד גדול. מרבנים

האוטובוסים, לא לפני המתנה לצורך וידוא. אנחנו כבר יוצאים, אחרי שנוודא שכולם עולים, אומר ערבי גילילי בעברית צבאית.

נחלין

חלין הוא כפר קטן, 200 בתים בערך, היושב על כיפה מוקפת בוואדיות יפיינות. כדי להגיע אליו נוסעים על הכביש הצר,

בנייהכפר מסלקים את המחסומים ומפנים דרך ליציאת האוטובוסים. לא שמעת יריות בחיים שלך?

שהתפרסו כסימטות הסמוכות, חוסמים בהתרגשות סימטה צדדית, שמשם יבוא הצבא. היריות נמשכו, ונוכחתי בדוקטור דג'אני שסיפר לי, שעתיים לפני כן, על כדוריהפלסטיק ועל הפגיעות כגב. עכשיו הבנתי בדיוק איך זה קורה, והבנתי שזה יכול לקרות גם לי. האוטובוס מוגן, חשכתי. הערבים הישראליים, שלא יררו כלל מהאוטובוסים, ישבו מכוונים בטקטיות. משום-מה גם האוטובוסים הטפו גשם של אבנים, ואחת השמשות האחריות התנפצה. לאורחים, הסתבר, אין כאן חסינות משום צד. שתי נערות בלונדניות צרחו באימה, והחביאו את עצמן, ורועות ונוכיות, בתוך אחד הספסלים. חיים הנגבי, בחוכמה רבה, הושיב אשה וילד במרכז האוטובוס, ואסר עליהם לדרת למטה. (המשך בעמוד 40)

אומר שתדבר עם הצבא. הם נכנסים לכפר. "אני אדבר, כסדר, כסדר." אבל גם הוא לא ראה שום צבא, וגם הוא לא הבין בדיוק על מה פאיו מדבר, ואיזה יריות יש לו בראש. הוא נמצא שם יחד עם חבריכנסת נוסף, מוחמד מיעארי, עם פייצל אליחוסייני, עם קבוצת פעיליהשלום ידועים ועם עיתונאים. איזה יריות יכולות להיות כאן?

הקרב

בתוך רחבת בית הספר הקטן והעלוב שבקצה הכפר, במעלה הרחוב הראשי נטול האספלט והמרכות, עם שורת הבתים הנקיים והנעימים שבצדדיו, נחלקה עכשיו האוכלוסיה לכמה קבוצות. אנשיהכפר התפלגו כך: הילדים והנערים היו כבר בתוך

החיילים מתקרבים, פייצל אליחוסייני מנסה לעצרם היריות ומשכוח

בעמידה, התגודדות של כמה עשרות אנשים המסכימים זה עם זה, אבל הכל נעשה במין אווירה של כווא ונגמור את זה ונחזור הביתה, כי הצמא מציק מאוד, והחום כבר. פתאום, כאילו מכתחשמל באוויר, וכל הילדים נעלמים מרחבת בית הספר. "אליג'יש, אליג'יש!" הצבא, הם אומרים זה לזה, ונעלמים בתזזית לכיוון סימטות הכפר, בחדרוה גדולה, "אליג'יש". נקצה הרחבה עומדים כמה צעירים, מביטים בהרים שמסביב, ומצביעים על כל מיני נקודות. "הנה הצבא", אומר לי פאיו, "אתה לא רואה?". לא.

"הנה, תראה, שם. שלוש מכוניות שם, ועוד שתיים שם, ועוד אחת שם." הוא מצביע על הרכסים המקיפים את הכפר, ועכשיו אני

היורד אל קרקעית הוואדי, ומשם הוא נצמד אל המתלול המוביל את האוטובוסים אל המיסגד שבמרכז הכפר. התרגשות רבה, אהלאן ושלום, וילדים קטנים המתיישרים על הגדרות והגגות, ומנופפים באצבעות פסוקות את ה"וי" המפורסם. בכלל, מסתבר בסיוור הזה, שה"וי" הזה איננו סימן של כולם. רק ערבים מתחת לגיל 10 עושים את התנועה, וגם כמה ישראליםיהודים, ובייחוד הבחורות המבוגרות של חילהשלום, והגבוה הוא, שעוד יוספר בו, התוקע את שתי האצבעות הפסוקות קרוב מאוד לפרצופיהם של הילדים, יחפים בחולצות ישראליות, עם כתובות אנגליות, וגם חולצה של בית"רירושלים נמצאת עכשיו על גופו של אחד מילדי נחלין. בכניסה לכפר, ליד המיסגד, כולם דורכים על צלביקסר ענק, המצוייר בעיגול שקוטרו